

РЕШЕНИЕ

№ 219

гр. Свиленград, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200600 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) №
BG27042023/4000/P8-356 от 07.09.2023 година на Директора на Национално
тол управление (НТУ) към Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ) към
Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на И.
М. Й. с ЕГН ***** от
*****, със съдебен адрес:
град Търговище, ул. „Девня” № 3, етаж 1, ап. № 1, чрез адвокат Н. В., за
нарушение на чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) е
наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв.

Жалбоподателят И. М. Й. чрез процесуалния си представител – адвокат
Н. В., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен –
издаден при допуснати процесуални нарушения и при неправилно
приложение на материалния закон, липсвало разграничение между датата и

мястото на установяване и на извършване на нарушението, не била правилна посочена като нарушена материалноправна норма, липсвал субективният елемент от състава на нарушението, водачът не бил задължен субект, следвало да се приложи чл. 28 от ЗАНН и не бил спазен принципа на пропорционалност. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят И. М. Й., не се явява. С Писмено заявление процесуалният му представител - адвокат Н. В., иска от Съда да отмени обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата, като преповтаря част от доводите, включени в Жалбата, но с други думи. Представен е Списък на разноските, включен в Заявление с вх.рег.№ 7985 от 19.10.2023 година.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Директорът на НТУ към АПИ, редовно призован на посочения съдебен адрес, изпраща представител – юрисконсулт Росица Белева, която пледира за потвърждаване на НП. Представя Писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за потвърждаване на НП, тъй като било издадено законосъобразно и не били допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. Представен е Списък на разноските. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпраща т представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 27.04.2023 година в 06.40 часа В. Е. Ч. изпълнява служебните си задължения на ГКПП „Русе – Дунав мост“, когато за излизане от територията на Република България, пристига пътно превозно средство (ППС) – влекач марка „Скания“, модел „Р 500 ЛА 4Х2 ХНА“, обща техническа маса

допустима максимална маса на пътния състав над 12 t и брой оси на пътния състав – 5 и с български регистрационен номер на влекача ***** и управляван от жалбоподателя И. М. Й. (влекачът е собственост на „Темелков авто” ООД, но се ползва от „Елена логистика” ЕООД с актуални Справки от Търговския регистър, приложени по делото и видно от приложения Договор за наем от 22.07.2020 година). След проверка в Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) (т.нар. ТОЛ система), контролният орган - В. Е. Ч. констатира от контролно устройство (техническо средство) с идентификатор № 10732, че на дата 05.04.2023 година в 12.44.27 часа в извъннаселено място, а именно: на ГКПП „Капитан Петко войвода”, път № 88, отсечка 1+372, на територията на град Свиленград, област Хасково, включен в обхвата на платената пътна мрежа, посоченото моторно превозно средство (МПС) е управлявано в посока намаляващ километър, без да има предварително закупена маршрутна карта и без да е изпълнено задължението за установяване на изминато разстояние и заплащане на дължима такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. За извършеното нарушение е генериран запис от електронната система под формата на доклад и снимков материал като са налични две снимки, на които е виден автомобила и една, на която е виден регистрационният номер. От същите се установява, че е заснет автомобил – влекач с български регистрационен № *****, датата, часа и мястото на движение и е посочен номерът на контролното устройство 10731.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, на дата 27.04.2023 година, В. Е. Ч. – „Инспектор” в отдел „Пътни такси и разрешителен режим” при Териториална дирекция Митница Русе към Агенция „Митници”, във връзка с възложените й функции, съставя против жалбоподателя (в качеството му на водач на процесното МПС към датата съставяне на Акта, съгласно възприетата практика) и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № BG27042023/4000/P8-356. Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си – свидетеля С. Д. Д.. В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че влекачът е управляван (засечен) без да има предварително закупена маршрутна карта и без да има заплатена пътна такса за изминато разстояние по платената републиканска пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП,

като посочва следният номер на контролното устройство: 10732. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 27.04.2023 година, който сочи в съответната графа, касаеща възраженията, че няма такова против констатациите. АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

След получаване на образуваната преписка, Директорът на НТУ към АПИ издава процесното НП № BG27042023/4000/P8-356 на 07.09.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН (, като отново е посочен следния номер на контролното устройство: 10732), както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 179, ал. 3а от ЗДвП и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на 15.09.2023 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с посочване, че е получено от майката на жалбоподателя. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Директора на НТУ към АПИ да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № ЗАМ-1434/32-263874 от 08.08.2022 година на Директора на Агенция „Митници” и Заповеди № РД-11-740 от 07.06.2023 година и Заповед № ЧР-СП-НТУ-149/25.05.2023 година, двете на Председателя на Управителния съвет на АПИ, видно от които В. Е. Ч. има право да съставя АУАН за нарушения на ЗДвП, а Георги Атанасов Темелков е оправомощен да издава НП по ЗДвП, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му от наказващия орган по закон съгласно чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП – Председателя на Управителния съвет на АПИ по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността от Георги Атанасов Темелков е служебно известно на Съда, както и има писмени доказателства в тази насока по делото.

Видно от Писма на „Интелигентни трафик системи” е че на процесните

дата и час асоциираното бордово устройство е било изключено или неправилно включено в електрическото захранване или с изчерпана батерия, поради което не е предавало данни за формиране на ТОЛ декларации.

По делото са представени и приети още два броя НП, издадени на нарушение на същата като процесната дата, но на други шофьори в същото дружество „Елена логистика“ ЕООД, който Съдът няма да коментира, тъй като са ирелевантни за настоящия правен спор.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б“ от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с изх.№ 11-00-9524 от 19.10.2023 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на санкцията.

Не е заплатена и компенсаторната такса съгласно изявлението на процесуалния представител на АНО, направено в съдебно заседание, поради което жалбоподателят не се освобождава от административнонаказателна отговорност.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН, вр.чл. 167, ал. 3б от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а“, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 167, ал. 3б, т. 2 от ЗДвП,

АУАН за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3а от ЗДвП се съставят от длъжностни лица от Агенция „Митници”. Видно от т. I. 5. 1. от Заповед № ЗАМ-1434/32-263874 от 08.08.2022 година на Директорът на Агенция „Митници”, е налице оправомощаване в полза на актосъставителя В. Е. Ч.. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 27.04.2023 година актосъставителят В. Е. Ч. е заемала длъжността „Инспектор” в отдел „Пътни такси и разрешителен режим” при Териториална дирекция Митница Русе към Агенция „Митници”. В тази насока е и изявлението на свидетеля Ч., направено в открито съдебно заседание, проведено на 13.11.2023 година. Предвид изложеното актосъставителят В. Е. Ч. безспорно се явява длъжностно лице, което има правомощията по чл. 167, ал. 3б, т. 2 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3а от ЗДвП. Лицето, подписало НП - Георги Атанасов Темелков (Директор на НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството) е изрично упълномощено да издава НП за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в от ЗДвП и деянието е извършено на територията на Република България.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Действително в АУАН не е посочен личния адрес на свидетеля Д., но са посочени датата му на раждане и служебните му адрес, но този реквизит (личен адрес) следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите му имена, както адреса по местоработата му и ЕГН, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатирания пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения, идентични с част от тези, наведени в Жалбата:

1. С разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения. В конкретния случай описаното в АУАН и НП деяние не е квалифицирано с надлежната административнонаказателна разпоредба, а е посочена като нарушена санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. Т.е. за описателното в НП нарушение следва да бъде посочена нарушената материалноправна норма, за да бъде ясно на нарушителя, това с кои свои действия коя норма на закона е нарушил. Задължение на органа е съобразно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН да посочи законните разпоредби, които виновно са били нарушени, което в настоящия случай не е сторено.

Иначе казано описаното в АУАН и НП деяние не е квалифицирано с надлежната административнонаказателна разпоредба, която да съответства на вменените на жалбоподателя факти. Изложеното представлява съществено нарушение на процесуалните правила и обосновава извод за незаконосъобразност на административния акт и основание за неговата отмяна на процесуално основание. Привлеченият към административнонаказателната отговорност следва да знае всички факти, които наказващият орган възвежда като обосноваващи обективната страна на състав на нарушение, като тези факти следва да бъдат в логическо и правно единство с конкретна разпоредба на закона.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае за правна квалификация, явяваща се задължителен съгласно чл. 57, ал. 1 от ЗАНН реквизит на същия акт. Извеждането на правната квалификация от други налични по делото документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза,

в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП, следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо Й. следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

В изложение смисъл е и Решение № 111 от 16.02.2023 година по КАНД № 1079/2022 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова.

По изложените съображения, Съдът не кредитира изложеното от процесуалния представител на АНО в Писмените му бележки становище относно правилността на посочената като нарушена материалноправна разпоредба в АУАН и в НП.

В случая не би могло да се приложи разяснението, дадено в цитираното в Писмените бележки на процесуалния представител на АНО, Тълкувателно решение, тъй като като нарушена е посочена санкционната норма и не може да се преквалифицира деянието поради липсата на посочена материалноправна разпоредба.

2. От друга страна по делото е налице неяснота по отношение на един от основните реквизити на НП, а именно: мястото на нарушението – посочено е само и единствено че пътят е с № 88, което поставя в невъзможност както Съда, така и наказаното лице да разбере за който точно участък става дума в настоящия случай, тъй като не е посочено това първокласен път ли е, второкласен и т.н.

Посоченото налага изводът, че НП следва да бъде отменено.

3. Производството е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи налице ли е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в НП лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху АНО. Следва да се има предвид, че отразеното в НП не се счита за доказано, т.е. за безспорно установено. Това е така, тъй като по силата на чл. 84 от ЗАНН в административнонаказателното производство са приложими правилата на НПК, а съгласно чл. 16 от НПК обвиняемият (в

административнонаказателното производство това е лицето, посочено като нарушител) се счита за невинен до доказване на противното. Това означава, че е в тежест на АНО (по аргумент на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 103, ал. 1 от НПК), тъй като именно той е субектът на административнонаказателното обвинение, да докаже по безспорен начин пред Съда с всички допустими доказателства, че от обективна страна има административно нарушение и че от субективна страна е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Настоящата Съдебна инстанция е такава по същество и задължението на Съда е служебно да следи за законосъобразността на обжалваното НП.

Настоящият Съдебен състав намира, че не е доказано извършването на нарушението от страна на И. М. Й.. Налице е противоречие в данните по делото – номерът на контролното средство на снимковия материал не съответства на този, посочен в НП и в АУАН – номерът на контролното средство от снимковия материал е 10731, а в НП и в АУАН е посочен друг номер – 10732. Съдът съобразява принципа, че обвинението за извършване на административно нарушение в случая не може да почива на предположения. Преценявайки представените по делото доказателства, настоящият Съдебен състав по свое вътрешно убеждение, намира че те не водят до изводи, които са единствено възможни, изключващи всички останали.

Предвид изложеното дотук, Съдебният състав намира, че вмененото на И. М. Й. нарушение не е доказано по безспорен и несъмнен начин в съответствие с изискването на чл. 303, ал. 2 от НПК. Липсата на безспорни доказателства води до несъставомерност на деянието, а оттам и до единствено логичния извод за незаконосъобразност на обжалваното НП, обуславящ отмяната му.

Имайки предвид основния принцип, залегнал в ЗАНН, че тежестта на доказване на нарушението се възлага на наказващия орган, в настоящия случай Съдът приема, че с издаването на НП АНО е нарушил разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН като е наложил санкция на Й. без да е установил по безспорен начин извършеното нарушение.

Ето защо, обжалваният ЕФ следва да бъде отменен поради недоказаност на обвинението и на това самостоятелно основание (извън посочените в т. 1 и в т. 2 от настоящото изложение).

4. Налице е и още едно нарушение, свързано с описание на инкриминираното нарушение, което е също самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП, тъй като е съществено, довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Изискванията относно съдържанието на НП са императивни, тъй като осигуряват правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото да знае точно какво административно нарушение се вменява за извършено, за да може да организира защитата си в пълен обем. Непълнотите в съдържанието му не могат да се санират в хода на съдебното производство, поради което съставляват съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът няма правомощието да изменя описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, тъй като това би довело до нарушаване правото на защита на наказаното лице. Налагането на административни наказания засяга пряко личната сфера на наказаното лице, с оглед на което следва АНО да бъде стриктен, точен и да подхожда с изключителна прецизност при изписване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено.

В случая лицето е санкционирано за деяние, извършено на ГКПП „Капитан Петко войвода”, път № 88, при км. 1+372, и същевременно в НП се препраща към Решение № 680/21.09.2022 година на Министерския съвет, но при преглед на това Решение не може да се стигне до извод за който точно ТОЛ сигмент става дума, тъй като ТОЛ сигмент, означен като „отсечка/км. 1+372” липсва в това Решение. Едва в открито съдебно заседание процесуалният представител на АНО представя Становище, от което и видно, че се касае за ТОЛ сигмент 1008008876, какъвто има наличен в Решението на Министерския съвет.

По този начин посоченото обстоятелство, свързано с мястото на нарушението (извън посоченото в т. 2), остава неясно за наказания водач и той не може да организира своята защита срещу правните изводи на АНО, които са направени върху неизвестни или неясни за водача фактически обстоятелства. Всяко несъвършенство в тази връзка ограничава правото на защита на наказаното лице и представлява съществено нарушение на процесуалните правила.

Иначе казано нарушението, включително досежно мястото, следва да е

ясно и точно индивидуализирано на базата на наличните в преписката доказателства, което в настоящия случай не е така. НП представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъдат ясни всички елементи от състава на нарушението. Неяснота не може да бъде заместена от посочването в друг документ, който дори не е упоменат в обжалвания акт, респ. неяснотата не може да бъде изяснена едва в открито съдебно заседание.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно поради допуснато съществено процесуално нарушение. Т.е. административната отговорност спрямо Й. следва да отпадне.

Поради изложеното, обжалваното НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно и на това самостоятелно основание.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 480 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските, включен в Заявление с вх.рег.№ 7985 от 19.10.2023 година и от страна на АНО – 80 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния Съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. Основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляне размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. В този ред на мисли е неоснователно искането на АНО,

направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатския хонорар, заплатен от жалбоподателя. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 2 е 480 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове, издадени от органите на АПИ, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва за посочените разноси да бъде осъдена именно АПИ.

При този изход на делото не се дължат разноси на АНО.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред. Самото нарушение Съдът би приел, че е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние би приел, че е идентично. Действително в АУАН е посочено, че свидетелят е такъв по чл. 40, ал. 1 от ЗАНН вместо по ал. 3 на посочения текст, но Съдът не би приел, че представлява съществено процесуално нарушение, тъй като от съдържанието на документите от АНП, както и от разпита му в съдебно заседание, става ясно в какво качество е участвал и тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на

поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не би било налице. От друга страна АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но констатираното не б и съставлявало съществено процесуално нарушение на императивната норма на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, тъй като разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и чл. 42, ал. 1, т. 7 от ЗАНН боравят с множественото число на термина „свидетели”, а чл. 43, ал. 1 от ЗАНН указва възможността АУАН да се подпише и само от един от свидетелите. Това означава, че съставянето на Акта в присъствието на един свидетел не води до опорочаване на процедурата до такава степен, че да представлява основание за незаконосъобразност на НП, издадено въз основа на такъв акт. Спазена би била административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

С измененията на ЗДвП и ЗП (ДВ, брой 105/2018 година) е предвиден нов начин на заплащане на такси за преминаване по платената пътна мрежа, при който се въвежда смесена система за таксуване на различните категории ППС с такси на база време (винетна такса) и на база изминато разстояние. Това изменение въвежда съответно и различни санкционни последици за нарушенията, свързани с неплащане на дължимите такси. В чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП е предвидено, че всички ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t заплащат такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа като заплащането дава право на ППС, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

ТОЛ системата представлява съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние, като тази система не представлява автоматизирано техническо средство, поради което за нея не съществува изискване за сертифициране и одобрение от Българския институт по метрология (БИМ), т.е. тя не е обект на проверка от БИМ. В тази връзка е налично по делото Разрешение за строеж относно внедряване на система за автоматизирано събиране и анализ на данни за пътния трафик, т.е. за извършване на строително-монтажни работи – автоматичните устройства, записващи пътния трафик се разполагат върху стоманени рамки.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП, процесното ППС е категория N3, т.е. МПС, проектирано и конструирано основно за превоз на товари с технически допустима маса над 12 t. Ето защо за процесното МПС се дължи такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства би се установило, че процесният влекач е бил управляван от жалбоподателя и се е движил на посочения в АУАН и в НП участък от пътя на 05.04.2023 година в 12.44.27 часа (в този ред на мисли би било неоснователно наведеното в Жалбата възражение, че не били ясно разграничени датата и мястото на установяване на нарушението и датата и мястото на извършване на нарушението) и че за него не е била заплатена дължимата такса за изминато разстояние, тъй като не са изпълнени задълженията за установяване на изминатото разстояние и няма закупена маршрутна карта; както и че автомобилът и пътят, по който се е движил, попадат в категорията, за която се дължи пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, т.е. се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – пътна такса, съгласно Приложение № 2 към т. 2 на Решение № 959 на Министерския съвет от 31.12.2018 година за утвърждаване на Списък на републиканските пътища, за които се събира винетна такса (, приложен в кориците на делото). За извършеното административно нарушение е бил генериран запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, ведно със снимков материал (видеозапис), представляващ надлежно и годно веществен доказателствено средство в административнонаказателния процес. Правилно би било посочено и мястото на извършване на нарушението – ГКПП „Капитан Петко войвода”, второкласен път № 88, при км. 1+372, за който път се събира такса за ползване на пътната инфраструктура. Съдът би приел, че автомобилът е бил управляван от жалбоподателя, поради което и би приел, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност, тъй като на него е съставен АУАН, при което той не е възразил, не е подал Възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание и предвид наличните в тази насока писмени доказателства от страна на ползвателя (наемателя) на процесното ППС към датата на нарушението – „Елена Логстика” ЕООД. В подкрепа на изложеното би бил и факта, че към датата на нарушението жалбоподателят е работил по трудово правоотношение с дружеството – ползвател (наемател) на процесното ППС

към датата на нарушението видно от служебно извършената Справка за трудови договори.

Ето защо наведените в тази насока възражения в Жалбата, касаещи конкретният водач като задължен субект биха били неоснователни.

В конкретния случай в ППС е имало бордово устройство, което обаче не е отчитало данни към датата на деянието, тъй като е било изключено или неправилно включено в електрическото захранване или с изчерпана батерия, като в този случай отговорност за установяване на изминатото разстояние носи водачът, а не дружеството, което генерира данните от бордовото устройство, тъй като дружеството няма тази възможност, независимо от факта, че е представен Договор с предплатен баланс между ползвателя (наемателя) на процесното ППС към датата на нарушението „Елена логистика“ ЕООД и „Интелигентни трафик системи“ АД (ТОЛ оператор), ведно със Списък на МПС към този Договор. В този ред на мисли би било неоснователно наведеното в тази насока от процесуалния представител на жалбоподателя възражение в Жалбата и в Писменото заявление.

Осъществено от И. Й. деяние във форма на бездействие би било съставомерно и по субективен признак, извършено виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят като водач на МПС с технически допустима маса над 12 t, който го управлява по пътища, попадащи в обхвата на платената пътна мрежа е бил длъжен и е следвало да знае изискването и задължението за заплащане на такса за изминато разстояние, респ. за това, че бордовото устройство следва да е в изправност и да отчита данните. В подкрепа на изложеното би бил и фактът, че Й. е дългогодишен водач видно от Справката на РУ – Свиленград.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от Допълнителната разпоредба на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът би приел, че процесното деяние не разкрива обществена

опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай. И това би било така поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. От друга страна извършеното деяние засяга обществените отношения, свързани с поддръжката и ремонта на републиканската пътна мрежа. Във всички случаи с е нарушава установения ред на държавно управление. Задължението за заплащане на такса при използване на платената пътна мрежа важи еднакво спрямо всички водачи на МПС, движещи се по републиканските пътища и е императивно, поради което неспазването му не би могло да бъде подведено под хипотезата на маловажен случай. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

Административното наказание би било правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочения размер. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не би съществувала, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето му под този минимум. Предвид изложеното Съдът би приел, че не е нарушен принципът на пропорционалност на наложеното наказание спрямо констатираното нарушение. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът би намерил за необходимо за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 13.11.2023 година свидетели В. Е. Ч. и С. Д. Д.. Писмените доказателствени източници – тези приложени по АНП и тези, допълнително представени, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на В. Е. Ч. и С. Д. Д.. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да дадат показания именно в този смисъл.

По разноските:

В случай на потвърждаване на НП искането за разноси от страна на АНО би било основателно, но за сумата от 80 лв. Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делото, работата на юрисконсулта по това дело се състоеше в явяване в едно съдебно заседание и представяне на Писмени бележки и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. е справедливо, като искането за разликата до 150 лв. би следвало да се отхвърли.

При този вариант на разсъждение искането за присъждане на разноси, направено от страна на жалбоподателя би било неоснователно.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № BG27042023/4000/P8-356 от 07.09.2023 година на Директора на НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на И. М. Й. с ЕГН ***** от село Водица, ул., „Васил Коларов” № 35, област Търговище, за нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Директора на НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, за присъждане на разноси по делото.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура” с адрес: град София, бул., „Македония” № 3, ДА ЗАПЛАТИ на И. М. Й. с ЕГН ***** от ***** , сумата от 480 лв., представляваща направените разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 600/2023 година по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____